

[Udenrigsministeren.]

neralforsamling må formodes at ville få et normalt forløb, og den har fundet udtryk i, at det blev muligt igennem FN at opnå en våbenstilstand i Kashmir, selv om det ikke endnu har været muligt at finde frem til, under hvilke former man skal søge en løsning på den bagved liggende politiske konflikt, noget, som man dog i sikkerhedsrådets resolution giver udtryk for at FN bør tilstræbe. Det er udtryk for, at den afspændingspolitik, som vi kunne glæde os over igennem nogle år, men som tilsyneladende gik i stå for et års tid siden, nu synes at have muligheder for at kunne komme i gang igen.

I den forbindelse vil jeg advare imod, at man drager forhastede slutninger både af forbedringen af forholdet mellem USA og Sovjetunionen og af forværringen af forholdet mellem Kina og Sovjetunionen. Jeg tror, at det ærede medlem hr. Erik Kragh havde ret i, at selv om der er visse tegn på, at vi kan få fortsat afspændingspolitikken imellem det, vi kalder øst og vest, så er tegnene beskedne, og det vil kræve en overordentlig energisk indsats fra alle sider, men især naturligvis fra de mest implicerede parter side, for at føre afspændingspolitikken videre frem, og den hviler stadig væk på så usikre fødder, at begivenheder, hvorover ingen af de to parter har herredømmet, let kan bringe den i fare igen.

Omvendt tror jeg, man skal være forsigtig med at glæde sig, som nogle gør, over forværringen af forholdet mellem Sovjetunionen og Kina. Jeg tror ikke, det tjener fredens interesse, hvis spændingen, den hidtidige spænding, imellem den vestlige verden og Sovjetunionen afløses ad åre af en ny spænding imellem den vestlige verden og Kina. Jeg tror, det må være en opgave i fredens interesse at søge at drage Kina med ind i nationernes samarbejde og ind i nationernes familie, og herpå sigter jo også den holdning, som jeg forstår der er almindelig tilslutning til i Danmark, og som går ud på, at vi støtter, at Pekingkina indtager sin plads i FN.

Blandt de enkeltproblemer, som både spiller en afgørende rolle for afspændingen, og som har spillet en rolle for drøftelserne her i det høje ting, har været Vietnamspørgsmålet. Der spurgte det ærede medlem hr.

Poul Møller mig, om det var noget nyt, jeg havde nævnt, da jeg i min tale på FN's generalforsamling havde fremført, at vietcong skulle indtage sin plads ved forhandlingsbordet, når forhandlinger kommer i gang. Det var ikke noget nyt. Det lå i den formulering, vi valgte på det nordiske udenrigsministermøde, af communiqueet, der talte om, at parterne i konflikten skulle samles ved forhandlingsbordet, og i den kommentar, som jeg ligesom den norske udenrigsminister gav til udtalelsen og heri nævnte udtrykkelig, at vi hermed sigtede på, at da vietcong notorisk er en part i krigshandlingerne i Vietnam, skulle også de være med ved forhandlingsbordet. Jeg tror, det bliver vanskeligt at skabe fred i Vietnam, hvis de ikke er med. Jeg tror i øvrigt også, det er en betragtning, der vinder stigende tilslutning rundt omkring.

Det ærede medlem hr. Baunsgaard gjorde også nogle bemærkninger om Vietnamspørgsmålet, og det ærede medlem gjorde sig, jeg ved ikke, om man skal kalde det lidt munter, i sin kommentar, idet han sagde, at det somme tider var vanskeligt at se i omtalen af dette spørgsmål, hvorvidt det var den danske statsminister eller den amerikanske udenrigsminister, der refererede problemet for os. Det har måske været lidt vanskeligt for det ærede medlem, men det gør jo ikke så meget, når det ærede medlem ender med at være enig i det, der er sagt i åbningstalen, og sådan måtte jeg opfatte det ærede medlem. Men jeg vil gerne yderligere herom sige, at hvis det ærede medlem læser den tale igennem, som jeg holdt på FN's generalforsamling, vil han finde, at jeg ved den lejlighed fremførte de synspunkter, som jeg har gjort ved tidligere lejligheder, og som også ligger bag ved formuleringen i åbningstalen, om vor stilling til Vietnampolitikken.

Når det ærede medlem udtrykkelig spørger, hvorledes den danske regerings syn er på bombetogternes betydning for mulighederne for en fredeligørelse af konflikten i Vietnam, så må jeg sige, at det ligger klart og tydeligt i den formulering, vi valgte på det nordiske udenrigsministermøde, og som jeg gentog i talen i FN. Vi foreslår og støtter, at der optages forhandlinger uden forudgående betingelser, og fra det nordiske udenrigsministermøde hen-